

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 13, 2013

Nummer 13, 2013

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:CA3936](#) 21-06-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:CA3157](#) 14-06-2013

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2013:BZ9327](#) 07-06-2013

Hof

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2013:CA3450](#) 05-06-2013

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2013:CA1866](#) 14-05-2013

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2013:CA4019](#) 07-05-2013

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2013:CA3067](#) 16-04-2013

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2013:CA2726](#) 24-04-2013

RECHTSPRAAK

BOPZ: psychiater wordt 'niet bij behandeling betrokken' als ten minste een jaar is verstreken na laatste behandelcontact

De officier van justitie heeft de rechtbank in februari 2013 verzocht een machtiging te verlenen tot voortzetting van de inbewaringstelling van betrokkene. Hierbij is een recente geneeskundige verklaring als bedoeld in artikel 21 wet Bopz overgelegd. Bij de mondelinge behandeling heeft de raadsman van betrokkene het verweer gevoerd dat de geneeskundige verklaring niet aan de wettelijke vereisten voldoet omdat het onderzoek niet is verricht door een onafhankelijk psychiater. Naar aanleiding hiervan heeft de rechtbank inlichtingen verzocht aan de betreffende psychiater. Deze heeft de rechtbank onder meer schriftelijk meegedeeld dat hij sinds december 2012 niet meer behandeld psychiater is van betrokkene. Vervolgens heeft de rechtbank de verzochte machtiging verleend. Hiertoe overwoog de rechtbank het volgende: 'Weliswaar heeft de advocaat vraagtekens geplaatst bij de onafhankelijkheid van de psychiater. De rechtbank acht deze door de advocaat geuite twijfels door het schrijven van de psychiater genoegzaam weerlegd. Anders dan betrokkene meent is niet gebleken dat de psychiater (..) als niet-onafhankelijk zou moeten worden beschouwd.'

In cassatie klaagt betrokkene dat de rechtbank heeft miskend dat voor het verlenen van een machtiging tot voortzetting van de inbewaringstelling een geneeskundige verklaring is vereist van een onafhankelijk psychiater. De rechtbank heeft gebruik gemaakt van een verklaring van een psychiater die als behandelend psychiater moet worden aangemerkt nu hij tot 5 december 2012 de behandelend psychiater was van betrokkene.

De Hoge Raad verwijst naar een eerdere uitspraak waarin is vermeld dat in het algemeen moet worden aangenomen dat ten minste een jaar moet zijn verstreken tussen het moment waarop de psychiater voor het laatst behandelcontact met betrokkene heeft gehad en het moment waarop die psychiater zijn onderzoek verricht ten behoeve van een op grond van de wet Bopz vereiste geneeskundige verklaring, om die psychiater aan te merken als "niet bij de behandeling betrokken" als bedoeld in artikel 5 lid 1 wet Bopz. (HR 16-10-2009, LJN BK0342). Deze uitspraak betrof weliswaar een machtiging tot voortgezet verblijf, maar niet valt in te zien waarom op dit punt anders zou moeten worden geoordeeld bij een machtiging tot voortzetting van de inbewaringstelling, aldus de Hoge Raad. Ook in het kader van

laatstbedoelde machtiging strekt het vereiste dat het onderzoek moet zijn verricht door een psychiater die niet bij de behandeling betrokken was, immers ertoe de waarborgen rond de voortzetting van de gedwongen opname te versterken door het eisen van een onafhankelijk oordeel ter advisering van de rechter. De Hoge Raad is van oordeel dat in het licht van deze vuistregel met betrekking tot het begrip 'niet bij de behandeling betrokken psychiater' het oordeel van de rechtbank onvoldoende gemotiveerd is. De Hoge Raad vernietigt de beslissing van de rechtbank.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 21-06-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:CA3936

Zaaknummer: 13/01606

Wetsartikelen: 21 wet Bopz en 5 wet Bopz

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie: Hoge Raad en AG hebben een zeer uiteenlopende zienswijze

Het gaat in deze zaak om twee Nederlanders met vier kinderen die in Zwitserland wonen. De rechtbank heeft de echtscheiding tussen partijen uitgesproken en een door de man te betalen kinderalimentatie vastgesteld van CHF 1292 netto per maand per kind. Daarbij heeft de rechtbank overwogen: 'De man stelt dat uitgegaan dient te worden van de norm die het Nibud ook hanteert, namelijk dat van het netto gezinsinkomen bij 4 kinderen 40% opgaat aan de kosten voor de kinderen. Uitgaande van een jaarlijkse besteding van CHF 185.000 zoals blijkt uit het door de man overgelegde rapport (...) bedragen de kosten CHF 74.000 per jaar. Hierop strekt in mindering de kindertoeslag die de vrouw ontvangt ad CHF 12.000 per jaar, zodat de kosten CHF 62.000 per jaar voor de 4 kinderen tezamen (CHF 5.167 per maand) bedragen. De man heeft ter terechtzitting gesteld bereid te zijn om dit bedrag (voorlopig) als kinderalimentatie te betalen.' Gelet hierop heeft de rechtbank een kinderalimentatie vastgesteld van CHF 5.167 netto per maand, zijnde CHF 1.292 netto per maand per kind. De vrouw heeft de rechtbank verzocht om verbetering van de beschikking op de grond dat de rechtbank bij vergissing is uitgegaan van CHF 185.000 per jaar aan consumptieve bestedingen, aangezien dit bedrag hoger behoort te zijn, namelijk € 185.000. De rechtbank heeft de verzochte verbetering geweigerd. Naar het oordeel van de rechtbank is weliswaar sprake van een kennelijke verschrijving, te weten het hanteren van een onjuiste munteenheid, maar is deze fout niet voor eenvoudig herstel vatbaar.

De vrouw heeft het hof vervolgens verzocht te bepalen dat de man gehouden is om een kinderalimentatie van CHF 8.179,76 netto per maand per kind te voldoen. Het hof heeft de beschikking van de rechtbank bekrachtigd.

In cassatie klaagt de vrouw dat onbegrijpelijk is waarom het hof de bijdrage heeft gehandhaafd op CHF 1.292 netto per maand per kind, hoewel zij het hof had gewezen op een vergissing in de berekening van de rechtbank. Volgens de vrouw heeft het hof dit over het hoofd gezien.

De AG acht deze klacht gegrond. Het hof overweegt dat de kosten van de kinderen moeten worden begroot op CHF 1.237 per kind per maand. De vermelding van dit niet tot de

processtukken te herleiden bedrag is kennelijk een verschrijving. Anders dan de man in cassatie aanvoert, is er geen aanleiding om aan te nemen dat het hof de kosten van de kinderen zelfstandig heeft willen begroten op een iets lager bedrag dan de rechtbank had vastgesteld. Het hof overwoog namelijk dat niet is gebleken dat de man voornoemd bedrag niet zou kunnen betalen en concludeert dat de rechtbank de bijdrage terecht op CHF 1.292 per maand per kind heeft bepaald. Uit deze laatste overweging en uit de bekrachtiging van de beslissing van de rechtbank valt op te maken dat het hof de alimentatieberekening van de rechtbank heeft overgenomen en dus is uitgegaan van CHF 1.292 per maand per kind. De rechtbank is in haar berekening bij abuis uitgegaan van een consumptieve besteding van CHF 185.000 per jaar, in plaats van € 185.000. Het hof vermeldt als standpunt van de man het bedrag van € 185.000. Het had bij deze stand van zaken op de weg van het hof gelegen, met inachtneming van het juiste bedrag, de alimentatie opnieuw te berekenen of ten minste te motiveren waarom, ondanks de vergissing van de rechtbank, de berekening geen aanpassing behoefde. De slotsom van de AG is dat de bestreden beschikking niet in stand kan blijven.

De Hoge Raad oordeelt echter anders en stelt voorop dat uit de beschikking van het hof niet blijkt dat het is uitgegaan van een bedrag aan consumptieve bestedingen van CHF 185.000. Voor zover het desbetreffende bedrag in de beschikking van het hof is vermeld is het bedrag in euro weergegeven. Voorts is de opbouw van de beschikking van het hof aldus, dat het - uitgaande van het door de vrouw overgelegde behoefteoverzicht - heeft geoordeeld dat bepaalde daarin vermelde kosten niet in aanmerking kunnen worden genomen en dat moet worden uitgegaan van de directe kosten van de kinderen, zoals voeding, kleding en gezondheid alsmede een beperkt gedeelte van de opgevoerde vakantiekosten. Het hof heeft verder geen kosten van een oppas in aanmerking willen nemen - in afwijking van de rechtbank, die had geoordeeld dat deze kosten slechts voor de helft buiten beschouwing moesten blijven - en het hof heeft in zijn beoordeling betrokken dat de man reeds de schoolkosten en de ziektekosten van de kinderen integraal voor zijn rekening nam. Uit een en ander moet worden afgeleid dat het hof zelfstandig de behoefte heeft bepaald op CHF 1.237 per maand per kind. Uit zijn overwegingen volgt niet dat het door de man genoemde bedrag van € 185.000 wegens consumptieve bestedingen enige rol heeft gespeeld bij de bepaling van de behoefte.

Bovendien is het door het hof bepaalde bedrag van CHF 1.237 per kind per maand lager dan het door de rechtbank bepaalde bedrag van CHF 1.292 per kind per maand. Daarbij verdient opmerking dat het hof niet de vrijheid had om het bedrag van CHF 1.237 toe te wijzen, aangezien alleen de vrouw hoger beroep had ingesteld, terwijl bovendien de man zich ook in hoger beroep bereid had verklaard het bedrag van CHF 1.292 per kind per maand te betalen. Gelet op al het bovenstaande kan niet worden gezegd dat de beslissing van het hof berust op

de verschrijving die de rechtbank heeft gemaakt en daarom onbegrijpelijk is. De Hoge Raad verwerpt het beroep van de vrouw.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 14-06-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:CA3157

Zaaknummer: 12/03004

RECHTSPRAAK

BOPZ: verzoek tot contra-expertise moet gemotiveerd worden afgewezen

De rechtbank heeft een machtiging tot voortgezet verblijf verleend zonder in te gaan op het verzoek van betrokkene om een nader onderzoek door een onafhankelijke arts.

De Hoge Raad oordeelt als volgt. Gelet op de ingrijpende aard van de beslissing tot vrijheidsbeneming mag een verzoek tot contra-expertise slechts gemotiveerd worden afgewezen (vgl HR 29-04-2005, LJN AS5978). De Hoge Raad vernietigt aldus de beschikking van de rechtbank.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 07-06-2013

ECLI: ECLI:NL:HR:2013:BZ9327

Zaaknummer: 13/01467

Wetsartikelen: 15 wet Bopz

RECHTSPRAAK

De Nederlandse rechter heeft geen rechtsmacht inzake een verzoek tot vervangende toestemming voor aanvraag paspoort

De rechtbank heeft het verzoek van de vrouw om haar vervangende toestemming te verlenen voor het aanvragen van een paspoort, zoals bedoeld in artikel 34 lid 2 van de Paspoortwet ten behoeve van de minderjarige, afgewezen. Naar het oordeel van de rechtbank komt de Nederlandse rechter in casu geen rechtsmacht toe. De vrouw is in hoger beroep gekomen van deze beslissing. Het hof overweegt dat het in deze procedure niet gaat om het verkrijgen van een Nederlands reisdocument krachtens de Paspoortwet, maar om toestemming die de instemming van de man vervangt om een paspoort aan te kunnen vragen. Een dergelijke toestemming valt onder de ouderlijke verantwoordelijkheid dan wel ouderlijk gezag. De vervangende toestemming van de bevoegde rechter geeft de aanvragende gezagsouder slechts de mogelijkheid om zelfstandig een aanvraag te doen ter verkrijging van een reisdocument. Deze vervangende toestemming treedt op geen enkele wijze in de eigen bevoegdheid van de bevoegde autoriteit die het reisdocument verstrekt. Artikel 34 lid 2 Paspoortwet bepaalt dat de toestemming kan worden vervangen door die van de bevoegde rechter indien een van de gezagsouder de toestemming weigert. In Nederland is de bevoegde rechter de kinderrechter, in de Nederlandse Antillen en Aruba (hierna land 1) is de bevoegde rechter de rechter in eerste aanleg (artikel 38 lid 2 Paspoortwet). In casu brengt dit met zich dat de vrouw naar het oordeel van het hof de mogelijkheid heeft haar verzoek aan de rechter in land 1 voor te leggen. Niet gesteld of gebleken is dat de vrouw tevergeefs in land 1 een verzoek heeft ingediend. Het hof passeert de stelling van de vrouw dat er sprake is van schending van het recht op vrije verplaatsing ex artikel 12 IVBPR en artikel 13 Universele verklaring van de rechten van de mens. Nu vaststaat dat de Nederlandse rechter in casu geen rechtsmacht toekomt bekrachtigt het hof de beschikking van de rechtbank.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 05-06-2013

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2013:CA3450

Zaaknummer: 200.118.210/01

Wetsartikelen: 34 lid 2 Paspoortwet

RECHTSPRAAK

Van de hoofdregel van artikel 1:100 BW kan, zoals in casu, in zeer uitzonderlijke gevallen worden afgeweken

Partijen zijn in gemeenschap van goederen gehuwd. Het huwelijk is middels ontbonden door inschrijving van de beschikking in de registers van de burgerlijke stand. Tot de huwelijksgemeenschap behoren een tweetal schulden ter zake van aan de man vóór het huwelijk verleende bankkredieten, een doorlopend krediet bij de ING en een flexibel krediet bij de ABN AMRO bank. Bij de beschikking waarvan beroep is bepaald dat de man de aflossing van de schulden voor zijn rekening neemt onder de verplichting van de vrouw tot vergoeding aan de man van de helft van de schulden per peildatum. De betaling van de vrouw hoeft pas plaats te vinden nadat de man de schulden aantoonbaar heeft afgelost. De beschikking van de rechtbank is door het Hof De Haag bekrachtigd. In cassatie heeft de Hoge Raad de beschikking van het hof Den Haag vernietigd en de zaak verwezen naar het hof Amsterdam. Het hoger beroep van de vrouw richt zich tegen het oordeel van de rechtbank dat vrouw de helft van de door de man aangegane schulden aan hem dient te voldoen. Volgens de vrouw is er sprake van zodanige uitzonderlijke feiten en omstandigheden dat de redelijkheid en billijkheid meebrengen dat de schuld in zijn geheel door de man dient te worden gedragen. Het hof overweegt dat op grond van artikel 1:100 BW de ontbonden huwelijksgoederengemeenschap bij helfte dient te worden verdeeld. Een afwijking van deze regel is niet geheel uitgesloten maar kan niet dan in zeer uitzonderlijke gevallen worden aangenomen. Het hof overweegt dat vaststaat dat de man bij het aangaan en het huwelijk de desbetreffende schuld voor de vrouw heeft verzwegen, terwijl deze vrijwel geheel stamt uit de tijd vóór het huwelijk. Het huwelijk was van zeer korte duur en heeft nauwelijks tot een gemeenschappelijk huishouding en samenwoning geleid. De man heeft in eerste aanleg uitsluitend aangevoerd dat de schulden voor gemeenschappelijke uitgaven, waaronder de bruiloft, zijn aangegaan. Het hof overweegt dat het, gelet op de gemotiveerde betwisting van de vrouw, op de weg van de man had gelegen zich in hoger beroep concreet en duidelijk uit te laten over het ontstaan en de achtergrond van de schulden, althans zijn stelling dat de schulden zijn aangegaan voor gemeenschappelijke uitgaven anderszins aannemelijk maken. De man heeft dit echter nagelaten. Het hof komt tot het oordeel dat de hiervoor omschreven feiten en omstandigheden zodanig uitzonderlijk zijn dat dit een afwijking van artikel 1:100 BW rechtvaardigt. Naar het oordeel van het hof brengen

de redelijkheid en billijkheid mee dat de vrouw in het kader van de verdeling niet draagplichtig is voor beide schulden en dat de draagplicht hiervan geheel op de man dient te rusten. De schulden dienen volledig door de man te worden afgelost, zonder dat hij de helft van de aflossing op de vrouw kan verhalen. Het hof vernietigt dan ook de bestreden beschikking en bepaalt dat de man beide schulden geheel voor zijn rekening neemt.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 14-05-2013

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2013:CA1866

Zaaknummer: 14 mei 2013

Wetsartikelen: 1:100 BW

RECHTSPRAAK

De zoon is geen erfgenaam van de erflater, nu zijn moeder de nalatenschap zuiver heeft aanvaard. Hij kan de nalatenschap van de erflater niet verwerpen

Erflater, overleden in 2002, heeft drie erfgenamen achtergelaten, zus 1, zus 2 en zus 3. Zus 2 is in 2003 overleden, haar enig erfgenaam is haar zoon. In 2004 overlijdt zus 3. Haar erfgenamen zijn haar echtgenoot en haar zoon. De zoon van zus 2 heeft aan zus 1 volmacht gegeven om voor of namens hem ter griffie van de rechtbank te 's- Gravenhage de verklaring af te leggen dat hij de nalatenschap van erflater verwerpt. Zus 1 heeft van deze volmacht gebruik gemaakt. De rechtbank heeft bij de bestreden uitspraak geoordeeld dat de zoon van zus 2 wordt geacht nimmer erfgenaam te zijn geweest. De rechtbank heeft hierbij overwogen dat zus 1 onbetwist heeft gesteld dat zij de volmacht van de zoon van zus 2 in het boedelregister heeft doen inschrijven, zodat deze inschrijving is komen vast te staan. Aan de stelling van de zoon van zus 2 dat hij deze inschrijving wellicht nog zou aanvechten is de rechtbank voorbijgegaan. De rechtbank is ervan uitgegaan dat de inschrijving rechtsgeldig was. In hoger beroep verzoekt zoon van zus 2 c.s. de verdeling van de nalatenschap van erflater als volgt te bepalen dat een derde van de nalatenschap wordt toebedeeld aan zus 1, een derde deel aan zoon van zus 2, een zesde deel aan echtgenoot van zus 3 en een zesde deel aan de zoon van zus 3. Het hof overweegt dat de rechtbank eraan voorbij ziet dat de zoon van zus 2 helemaal geen erfgenaam is uit eigen hoofde van de erflater, maar wel erfgenaam is van zijn moeder, zus 2. Zus 2 heeft de nalatenschap van erflater zuiver aanvaard. Van de nalatenschap van zus 2 maakt derhalve haar erfdeel in de nalatenschap van erflater deel uit. Aangezien de zoon van zus 2 zelf geen erfgenaam van erflater is, kan hij de nalatenschap van erflater niet verwerpen. De conclusie van het hof is dat de zoon van zus 2 als haar erfgenaam in beginsel aanspraak heeft op de uitkering van het erfdeel van zus 2 in de nalatenschap van erflater. De door de zoon van zus 2 afgegeven afstandsverklaring leidt naar het oordeel van het hof niet tot een ander oordeel omdat niet is weersproken dat deze verklaring is getekend in de veronderstelling dat deze nalatenschap van erflater niet meer omvatte dan de inboedel van de woning van erflater. Hiermee staat vast dat de zoon van zus 2 recht heeft op uitkering van het erfdeel van zus 2 in de nalatenschap van erflater.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 07-05-2013

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2013:CA4019

Zaaknummer: 200.094.477

RECHTSPRAAK

Er is sprake van voldoening aan een natuurlijke verbintenis. Geen aanspraak op vergoeding of verrekening. Geen verbruiksvergoeding

Partijen hebben samengewoond. Bij notariële akte hebben zij een samenlevingsovereenkomst gesloten. De samenlevingsovereenkomst is inmiddels opgezegd. Partijen bezitten in gemeenschappelijk eigendom een woning waarin de man sinds medio 2008 alleen woont. Bij het bestreden vonnis is onder meer bepaald dat de woning dient te worden verkocht en dat de opbrengst bij helfte dient te worden verdeeld, met dien verstande dat aan de man uit de verkoopopbrengst eerst een bedrag van € 56,678,02 toekomt. Dit bedrag beschouwt de rechtbank als aflossingen uit privé-vermogen van de man. De vrouw komt tegen deze beslissing in hoger beroep. Volgens haar dienen geen privéaflossingen te worden meegenomen, omdat de man hiermee jegens haar heeft voldaan aan een natuurlijke verbintenis. De man voert in incidenteel appel aan dat ook een aflossing ad € 11.300 als een privé-aflossing te beschouwen is. De rechtbank heeft deze aflossing als een aflossing uit gezamenlijk vermogen aangemerkt. Het hof overweegt, met verwijzing naar het bepaalde in artikel 6:3 lid 2 aanhef en onder b BW en op grond van vaste rechtspraak, dat bij de beantwoording van de vraag of naar objectieve maatstaven sprake is van voldoening aan een natuurlijke verbintenis, mede acht dient te worden geslagen op de omstandigheden ten tijde van het verrichten van de prestatie, waaronder de 'wederzijdse welstand en behoefte van partijen'. In deze zaak staat vast dat er aflossingen van de hypotheek hebben plaatsgevonden van de gezamenlijke en/of rekening. De man stelt evenwel dat hij die gelden eerst vanaf zijn privérekening op de en/of rekening heeft gestort. Hij stelt dat hij dit heeft gedaan vanuit de verzorgingsgedachte, voor het geval hij eerder zou overlijden dan de vrouw. Door het omlaag brengen van de woonlasten zou de vrouw in staat moeten zijn om in de woning te blijven wonen. Op grond hiervan is het hof van oordeel dat de man door middel van de aflossingen jegens de vrouw naar objectieve maatstaven verondersteld kan worden te hebben voldaan aan een op hem rustende verzorgingsplicht jegens haar. De man had privévermogen, de vrouw niet, terwijl de man ten tijde van de aflossingen een hoger inkomen had dan de vrouw. Het hof neemt aan dat op de man ten tijde van de aflossingen op de hypotheek een dringende morele verplichting rustte om de vrouw verzorgd achter te laten. Op grond hiervan komt het hof tot het oordeel dat het vonnis voor zover daarin is bepaald dat de man bij verkoop van de woning

voor de verdeling bij helfte van de netto verkoopopbrengst een bedrag van € 5.678 toekomt dient te worden vernietigd en de netto-opbrengst gelijkelijk verdeeld dient te worden. De incidentele grief van de man behoeft, gelet op bovenstaande geen nadere bespreking, aldus het hof. De vrouw heeft voorts aangevoerd dat de man aan de vrouw een gebruiksvergoeding schuldig is. Zij verwijst hiervoor naar het samenlevingscontact, waarin is overeengekomen dat, indien de woning toebehoort aan beide partijen de partij die daarin blijft wonen over gemelde periode een redelijke vergoeding dient te betalen. Het hof overweegt hieromtrent dat de gebruiksvergoeding te beschouwen is als een vergoeding voor het gemis aan rendement over het vermogen. Omdat de man sinds het verbreken van de relatie de lasten van de woning volledig betaalt, terwijl de vrouw als mede eigenaar daarvan de helft zou moeten betalen, ziet het hof geen aanleiding om een gebruiksvergoeding te bepalen. De man kan bij verkoop van de woning c.q. afrekening van de woning evenmin aanspraak kan maken op vergoeding/verrekening van de helft van de door hem betaalde eigenaarslasten die sedert de verbreking van de samenleving zijn betaald tot de datum verkoop c/q transport.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 16-04-2013

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2013:CA3067

Zaaknummer: 200.086.315/01

Wetsartikelen: 6:3 lid 2 BW

RECHTSPRAAK

Kind met loyaliteitsproblemen verzoekt om wijziging hoofdverblijfplaats. Ambtshalve benoemde bijzondere curator adviseert ondertoezichtstelling

De minderjarige maakt gebruik van de informele rechtsingang en verzoekt haar hoofdverblijfplaats vast te stellen bij haar vader. Gaandeweg de procedure geeft de minderjarige echter aan dat zij toch liever het hoofdverblijf bij haar moeder wil houden. De moeder doet daar nog een schepje bovenop. Zij wil alleen belast worden met het ouderlijk gezag over de minderjarige. De communicatie tussen de moeder en de vader is zeer slecht en de rechtbank ziet dat de minderjarige daaronder lijdt. Omdat het vermoeden bestaat dat de minderjarige kampt met een loyaliteitsconflict, benoemt de rechtbank ambtshalve een bijzondere curator.

De bijzondere curator bevestigt dat de minderjarige kampt met een ernstig loyaliteitsconflict, wat het directe gevolg is van de onderlinge strijd tussen de ouders. De ontwikkeling van de minderjarige wordt hierdoor bedreigd. Een ondertoezichtstelling van de minderjarige is daarom wenselijk. Een wijziging van het ouderlijk gezag zou volgens de bijzondere curator niets oplossen. De minderjarige heeft behoefte aan rust en duidelijkheid. Daarom is het niet verstandig om het hoofdverblijf van de minderjarige te wijzigen. De Raad voor de Kinderbescherming staat volledig achter de visie van de bijzondere curator en verzoekt ter terechtzitting de minderjarige onder toezicht te stellen van Bureau Jeugdzorg.

Gelet op de onderlinge strijd tussen de ouders en de recidiverende alcoholproblemen van de moeder, oordeelt de rechtbank dat voldaan is aan de gronden voor een ondertoezichtstelling (artikel 1:254 lid 1 BW). De rechtbank stelt de minderjarige onder toezicht van Bureau Jeugdzorg.

De communicatieproblemen van de ouders zijn volgens de rechtbank echter niet zodanig dat de minderjarige daardoor klem of verloren zou raken tussen haar ouders. Wel benadrukt de rechtbank dat de ouders zich dienen in te spannen om, in het belang van de minderjarige, een goede onderlinge communicatie te bewerkstelligen en te onderhouden. Het verzoek van de moeder, om haar voortaan alleen te belasten met het ouderlijk gezag, wijst de rechtbank af.

De rechtbank stelt voorop dat de minderjarige – bij nader inzien – haar hoofdverblijf bij de moeder wil behouden en dat de vader die keuze respecteert. Volgens de rechtbank is ook niet gebleken dat de belangen van de minderjarige zich tegen een hoofdverblijf bij de moeder zouden verzetten. Daarom wijst de rechtbank het oorspronkelijke verzoek van de minderjarige af. De minderjarige behoudt haar hoofdverblijf bij de moeder.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 24-04-2013

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2013:CA2726

Zaaknummer: C/03/173892 / FA RK 12-917, C/03/169721 / FA RK 12-279 en C/03/179848 / JE RK 13-464

Wetsartikelen: 1:251a BW, 1:235a BW en 1:254 lid 1 BW